WASHINGTON DC

I борітеся — поборете,
Вам Бог помагає!
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J. Тел.: HEnderson 4-0237 УНС: HEnderson 5-8740 Тел. з Ню Йорку: BArcly 7-4125

РІК LXVI. Ч. 107. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 5-го ЧЕРВНЯ 1959 6 ЦЕНТІВ — 6 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, JUNE 5, 1959 No. 107. РІК LXVI.

В АМЕРИЦІ НЕ МОЖЕ БУТИ КЛЯСОВОЇ БОРОТЬБИ — ЗАЯВЛЯЄ ПРЕЗИДЕНТ

Вашингтон. — Під час пресової конференції, що відбулася в середу дня 3-го червня ц. р., през. Айзенгавер, відповідаючи на запити у справах внутрішньої політики, присвятив багато уваги теж проблемам відношення між світом праці і світом працедавців, зактуалізованих востаннє переговорами у справі нового контракту у сталевій індустрії. Закликаючи провід спілки сталеварних робітників і керівництво сталевої індустрії проявити якнайбільше самодисципліни в цих переговорах, Президент ствердив, що він не фаворизує ні одної ні другої групи, але однаково прихильно ставиться і до робітників і до працедавців. Водночас із цим през. Айзенгавер назвав цілком неамериканською теорію, ,буцімто конфлікт між світом праці і світом працедавців є неминучий. „Я є занепокоєний — заявив Президент — усе впертішим намаганням у цій країні приймати деякі теорії Маркса, зокрема ту, що в ній говориться про неминучість запеклої і невблаганної війни між тими, що працюють і тими, що їх до цієї праці ангажують. На мою думку — це абсолютно й цілком неамериканська теорія. Це не є шлях, що ним має йти вільна країна. Кожен останній робітник, із найнижчої з усіх категорій, є так само важливий, як і кожен індустрійний керівник чи капіталіст, що інвестує свої гроші в індустрії". Завваги през. Айзенгавера були спрямовані проти закиду голови спілки Об'єднаних Вуглекопів, висловленого в телевізійній програмі „Зустріч із пресою", що през. Айзенгавер у спорі сталеварів із власниками сталевих компаній сидить на одному стільці з останніми, значить підтримує працедавців, а не робітників. В дальшому през. Айзенгавер ствердив, що уряд плянує просити Конгрес про дозвіл збільшити відсотки від урядових бондів, але кінцевого рішення в цій справі ще немає. Президент натякнув, що його уряд хотів би збільшити дозволену законом висоту відсотків від державних бондів, з 4.25 відсотка до 4.5 відс. Але ця вістка викликала невдоволення в Конгресі, і вже деякі сенатори є проти урядового пляну. Конгресмени ще не є добре поінформовані про плян уряду в цій ділянці. Голова Сенатської Фінансової Комісії сенатор Гаррі Бирд сказав, що представник уряду мусить його переконати про те, що треба збільшити висоту федерального заборгування. Його приятелі заявляють, що він не погодиться на те, щоб збільшувати відсотки від федеральних бондів. Сенатор-демократ Алберт Гор рішуче заявився проти того, щоб збільшувати висоту відсотків від державних бондів.

Доля випущеного з 4-ма мишами сателіта — невідома

Летунська база Ванденберг, Каліфорнія. — Департамент оборони при визначній співпраці летунства 3-го червня в 4:09 год. по полудні за східнім літнім часом випустив сателіт з групи „Дисковерер" разом із 4-ма мишами, але до ранніх годин 4-го червня доля його була невідома, бо не вдалося зловити сигналів із того сателіта. 4 чорні миші були в кабінах 44-тонневої ракети „Дисковерер ч. 3". 3 години після випущення сателіта летунство повідомило, що, правдоподібно, випущений сателіт не кружляє довкола Землі понад бігунами, як це було запляновано. Причина цієї невдачі не є відома, бо друга частина ракети правильно загорілася після того, як вигоріла перша її часть. Мають робити спроби 26 годин після випущення сателіта, щоб, згідно з пляном, „ніс" ракети впав в районі Гаваїв, і там можна б віднайти кабіни з мишами. Летунство плянувало, щоб конус ракети впав після 468,000 милевого кружляння (віддаль до Місяця і назад), і тоді можна б було досліджувати стан здоров'я мишей. Та навіть якби ця ракета „Дисковерер ч. 3" була з успіхом кружляла довкола Землі, то шанси здобути її „ніс" були дуже малі, бо такі як один до 700.

Сенат ухвалив на фармерську програму 4 більйони долярів

Вашингтон. — 3-го червня Сенат більшістю 74-ох до 10-ох голосів прийняв фармерський законопроєкт, згідно з яким федеральні видатки на фармерську програму в році, що починається 1-го липня 1959 р., мають виносити 4 більйони долярів. Ця сума є на 36,500,000 долярів більша від тієї, що її прийняла Палата Репрезентантів, але майже на 106 мільйонів дол. менша від тої, що її вимагав президент Айзенгавер. Проти признання 4-ох більйонів долярів на фармерську програму були 10 республіканських сенаторів, а ',,за' голосувало 52 демократи і 22 республіканці. Найголовнішим пунктом в цьому законопроєкті є те, що обмежується допомоги одному фармерові чи фармерській компанії до 50,000 долярів річно. На пресовій конференції Президент заявив, що він давно вимагав цього обмеження, але не є певний, до якої висоти він пропонував обмежити зачети фармерам на допомогу для підтримки цін на фармерські продукти.

ПОМЕР МИКОЛА РЕВА, СЕКРЕТАР 207 ВІДД. УНС

Савт Дірфілд, Масс. — Микола Рева, довголітній член та секретар місцевого 207-го Відділу УНСоюзу і відданий союзовець, помер тут дня 28 травня 1959 року, на сімдесятому році життя. Покійний народився 1889 року в селі Попівці пов. Броди, Західня Україна. Осиротив дружину Параскевію та чисельну родину. Похорон відбувся 30-го травня ц. р.

В АМЕРИЦІ

● **Нюйоркський сенатор** Кеннет Б. Кітінг у своїй промові в Сенаті ЗДА закликав американців італійського походження масово висилати листи до своїх приятелів і рідних на Сицилії, де комуністи за всяку ціну хочуть виграти вибори 7. червня. В цих листах вони мають вияснювати італійцям ту небезпеку, яка загрожує вільному світові від комунізму.

● **У зв'язку** з політичними заворушеннями, президент Параґваю Алфредо Стреснер проголосив у тій країні виімковий стан. Кружляють чутки, що до Параґваю повернувся провідник комуністів Оскар Кредіт, який перебував на еміграції від 1947 року.

● **74-річна пані Труман**, дружина експрезидента, цього тижня залишає шпиталь в Кензас Ситі, де 18-го травня їй зоперовано опух на груді. Аналіза ствердила, що цей опух не був злоякісний.

● **Джева Вілледж**, Н. Й., була свідком рідкої події, коли під час зливи від одного удару блискавки згинуло 27 корів, що ховалися від дощу під великим деревом.

ІВАН БАГРЯНИЙ У СВІДЧЕННЯХ ПЕРЕД КОНҐРЕСОВОЮ КОМІСІЄЮ ПЕРЕСТЕРІГАЄ АМЕРИКУ ПРОТИ БОЛЬШЕВИЦЬКИХ ПІДСТУПІВ

Іван П. Багряний

Вашинґтон. — Іван Павлович Багряний, голова Української Національної Ради та відомий український письменник, автор перекладеного на англійську та інші мови роману „Тигролови", перестерігав Америку та вільний світ проти всіляких большевицьких підступів, до яких він зараховує і т. зв. політику співіснування та практикований тепер у її рямках „культурний обмін". Перестрогу висловив п. Багряний у своїх свідченнях перед очолюваною конґресменом Френсіном Волтером з Пенсилвенії палатною комісією розсліду не-американських діянь минулої середи, 3-го червня, в столиці країни. Перед свідченнями, що тривали три з половиною години та викликали загальне зацікавлення, п. Багряний був заприсяжений, подібно як і перекладач його свідчень на англійську мову, ред. Володимир Душник. Заходи для цих свідчень були пороблені головою УКК проф. Левом Добрянським. Конґресмен Волтер та інші члени комісії поставили п. Багряному понад 25 запитів, які відносились до совєтської політики в минулому і сучасному та на просторах совєтської імперії, як і закордоном. Частина запитів відносилась до самого свідка, п. Багряного, його діяльности на Україні і на еміґрації. Зокрема широко свідчив п. Багряний про совєтське фізичне і моральне народовбивство на Україні, віддаючи окрему увагу совєтському теророві та переслідуванням української культури і її творців і діячів. Комісія живо інтересувалась теперішньою „відлигою" в Совєтському Союзі та її проявами в поодиноких галузях життя. Більшу увагу віддано також голосній справі Пастернака та звернення Хрущова до з'їзду совєтських письменників у справі т. зв. реґабілітації. Найбільше уваги віддано справам так званої політики співіснування та тепер все ширше практикованого в рямках тієї політики „культурного обміну". Свідок, п. Багряний, користуючись реальними арґументами і прикладами, доказував, що все це є одним великим підступом червоної Московії з єдиною метою: скріпити свою владу і послабити визвольні рухи поневолених народів, щоб приготовитись до здійснення своєї основної мети — заволодіння світом. Вказуючи на однобічність т. зв. культурного обміну, п. Багряний висловив переконання, що погодженням на такий обмін Америка допомагає большевії закріпити свій авторитет та свою владу, поважно захитану нехай і неуспішними повстаннями в Угорщині, Тибеті, як і визвольними рухами інших поневолених народів, зокрема українського, що проявилось недавно м. ін. заворушеннями на Карпатській Україні чи розстрілом українських революціонерів в Радивилові на Волині. Думку п. Багряного про таку вартість „культурного обміну" доповнювали відповідною формуловкою своїх запитів і члени комісії, вказуючи м. ін. на факт поважного обурення в столиці тим, що між експонатами, які вислано на американську виставку, що має незадовго відбутися в Москві, є два образи відомих американських комуністів. — Свідчення І. П. Багряного мали велику переконливу силу та зробили помітне враження на членів комісії.

Палата вимагає підготови до загальної, а не тільки частинної війни

Вашинґтон. — Голова підкомісії видатків на оборону в Палаті Репрезентантів конґресмен - демократ Джордж Меган відкрив 2-го червня ц. р. дебати над оборонним бюджетом в сумі 38,848,330,000 долярів і заявив, що ЗДА мусять бути приготовані не тільки на ведення малих війн, але також і до загальної великої війни, бо тільки так можна буде втримати мир у світі. Підкомісія плянує збільшити видатки на далекосяжні керовані ракети, але скреслити запропоновані Президентом суми на будову суперлітаконосця, який міг би бути потрібним під час місцевої малої війни. „Зробім так, казав конґресмен Меган, щоб ми були приготовані до обмежених воєн, але будьмо ще певніші в тому, щоб ми були готові в усьому до ґльобальної війни", бо це припинить загрозу вибуху світової війни.

„Кілька мінут рішатимуть про існування цілої держави" — заявляє ген. ЛеМей

Вашинґтон. — Віце-шеф штабу летунства генерал Куртіс Е. ЛеМей промовляв на конвенції Товариства летунської комунікації і електроніки і сказав, що „кілька мінут можуть означати різницю між смертю і життям цілої держави в добі балістичних керованих ракет". Він сказав, що „немає зовсім місця на якунебудь помилку у виявленні та в перестороз про атаку на цю країну" Генерал ЛеМей закликав комунікаційну промисловість поліпшити свій військовий виряд, бо досі комунікація все не відповідала вимогам операційних збройних сил. Він сказав, що алярм про атаку керованими ракетами може попереджувати саму атаку в найліпшому випадку на 15 до 20 мінут.

8 вбитих і 100 поранених в комуністичних заворушеннях в Еквадорі

Ґваяквіль, Еквадор. — В найбільшому місті в цій республіці, Ґваякіль, прийшло до заворушень між поліцією і цивільними, під час яких вбито 8 осіб а коло 100 людей поранено. Проголошено військовий стан в цілій державі, і військо контролює місто. Президент Еквадору Камільо Понсе Енріквез оскаржує комуністів у викликанні заворушень. Заворушення тривали понад 6 годин, аж панцерні авта привернули порядок в місті. Але заворушення повторились, коли відправляли похоронні Богослуження за вбитих. Юрба підпалила будинок команди поліції. Президент Понсе заявив, що комуністи підбурюють населення, протестуючи, щоб в столиці Еквадору, Квіто, не відбувався найближчий з'їзд закордонних міністрів американських держав.

Мекміллен заперечує газетні вістки про димісію міністра Ллойда

Лондон. — Англійський прем'єр Геролд Мекміллен у відповідь на запит в парляменті „хто був відповідальний за появу інспірованої вістки про перенесення міністра закордонних справ Селвина Ллойда на інше становище" — відповів: „не було взагалі ніякої інспірованої заяви в цій справі", але, мовляв, він читав газети і користає з нагоди, щоб запевнити, що „працюватиме разом з Селвином Ллойдом ще дуже довгий час". Коли речник соціялістичної опозиції застеріґся, що згадана газетна вістка не появилась з опозиційних рядів, щоб не посуджувати їх у застромлюванні ножа в спину Селвина Ллойда, коли він репрезентує Англію на Женевській конференції, — тоді Мекміллен сухо відповів: „ви й так робите це дуже часто". У зв'язку з цією заявою Мекміллена часописи коментують що Мекміллен задумує розвязати теперішній парлямент і розписати нові вибори найшвидше пізньою осінню цього року і що до того часу не буде поважних змін в уряді.

В Судані поставлять перед військовий суд двох генералів за державну зраду

Хартум. У Судані арештовано під кінець минулого тижня 23 особи, між ними двох генералів, членів керівної військової хунти, себто тимчасового уряду, встановленого після перевороту з листопада минулого року, коли-то всю владу взяла в свої руки група військовиків під проводом ґенерала Ібраґіма Аббуда. Цих двох генералів - міністрів поставлено спершу під домашній арешт, але в минулий вівторок речник уряду заявив, що вони будуть поставлені перед військовий суд, обвинувачені у державній зраді. Разом з ними судитимуть ще 16 старшин. Уряд переловив тайні прикази, що їх видали генерали, до підчинених їм військових частин, щоб вони маршували в сторону столиці краю. За коментарями преси — ці арештування є частиною акції уряду генерала Аббуда проти лівих елементів комуністів і їх поплентачів. Ліві елементи нібито готовились до переведення нового внутрішнього перевороту, який віддав би їм владу в руки.

Серед німецьких соціялістів фермент на тлі відношення до Москви

Бонн. — Серед керівних діячів західньо - німецької соціял - демократичної партії йдуть тепер палкі спори у за'язку з невдоволенням в партійних рядах з комунофільськими тенденціями лівого крила тієї партії. Один з керівних соціялістів, господарський референт соціялістичної групи в парляменті, Карль Моммер, закинув дев'ятьом соціялістичним журналістам, які їздили до Москви і мали інтерю ц Хрущовим, що вони занадто манифестували свої симпатії до СССР, як теж оскаржив голову партії, Еріха Олленгауера, що той в розмові з Хрущовим титулував його „товаришем". Олленгауер заперечив цьому, але фермент на цьому тлі такий поважний, що на найближчий понеділок скликано партійний провід для з'ясування цих розбіжностей. Постава, що її зайняв Андрей Громико на Женевській конференції та лакейська поведінка супроти Москви східньо-німецької делеґації в Женеві страшенне дискредитують в очах німецького народу всіх, хто заявляється за „м'якою" тактикою супроти Москви.

● **Вечір танків у стилізації і виконанні Оксани Вікул** відбудеться заходом Літературно-Мистецького Клюбу в п'ятницю дня 5-го червня ц. р. о год. 8-ій у його ж приміщенні. Вечір буде присвячений Анатолієві Демо - Довгопільському, керівникові спектакольної студії в Празі в 1939 р., діяльність якої була продовженням Летючої Естради в Хусті.

Два українці — М. Кравців й І. Панко закінчили Військову Академію ЗДА

Ґрадуаційні церемонії у Вест Пойнті закінчились за стародавнім звичаєм підкидуванням кадетських шапок угору.

Вест Пойнт. — В середу 3-го червня ц. р. закінчилися тут ґрадуаційні церемонії, які тривали від суботи дня 30-го травня ц. р., і під час яких відбулася передача командування Кадетського Корпусу новим командантам і роздача нагород за досягнення у військовій і науковій ділянках. Завершилися ці церемонії роздачею дипломів на бакаляврів наук і призначень на комісійних лейтенантів армії ЗДА. В урочистості роздачі дипломів, що її відкрив суперінтендент Військової Академії ЗДА ген. Ґаррісон Г. Дейвідсон, промовляв представник ЗДА до Об'єднаних Націй Генрі Кебот Ладж, який ствердив, що далекосяжні ракети ніколи не заступлять людей. Після промови Ладжа ген. Дейвідсон передав дипломи 494 випускникам Академії, кожного із яких присутні на залі родини випускників і кадети трьох перших років вітали оплесками. Між цьогорічними випускниками Академії і новонайменованими поручниками є два українці — Микола Кравців, що був комавдантом першого полку кадетів в 1958/59 р. й одержав першу нагороду за знання мов, й Іван Панко, юн., із ґенерації тутродженої уже української молоді.

АЙЗЕНГАВЕР ПРОТИ „КОНФЕРЕНЦІЇ НА ВЕРШИНАХ" ПІД ПОГРОЗАМИ

НЕ БАЧИТЬ ПОКИЩО НІЯКОГО ПОСТУПУ НА ЖЕНЕВСЬКІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ

Вашинґтон. — „Не бачу, як голова будь-якого уряду, що сам себе шанує, може поїхати на міжнародну конференцію у відповіді на щось таке, що може бути зрозуміле, як погроза" — заявив президент Айзенгавер на пресовій конференції в минулу середу 3 червня ц. р. Хоча Президент сказав, що він „не любить слова: передумова", проте насправді поставив за передумову конференції „на вершинах", щоб Совєти перестали шантажувати західні держави можливостями самовільних і односторонніх змін у теперішньому стані Берліну. „... Повинна бути якась угода (казав Президент під адресою Женевської конференції), що поки в майбутньому не можна буде довести до об'єднання цілої Німеччини, то повинно бути виразно ствердженo, що не будуть загрожені права і привілеї, що їх маємо у відношенні до Західнього Берліну". Президент відповів виразно „ні" на запит, чи він завважив такий поступ на Женевській конференції, який виправдував би скликання конференції „на вершинах". Він зазначив, що, зрештою, він дивиться на справу „поступу" на Женевській конференції досить „ліберально", бо признає, що та конференція не всилі осягнути поважних постанов, хоч би тому, що її учасниками є тільки міністри закордонних справ, які залежні від цілого уряду. Але, казав Президент, така конференція повинна визначити поля, де існує оправдана надія на осягнення порозуміння. Президент відмовився відповісти на запит, чи — на його думку — Хрущов не виявляє тепер меншої охоти відбути конференцію „на вершинах", як її мав раніше: Президент заявив, що він не знає, чи хтось хотів кілька місяців тому конференції „на вершинах" більше, чи менше, але „деякі заяви, що їх недавно зробив пан Хрущов (казав Президент) напевно не мали на увазі зменшити напруження та підтримати кращу атмосферу для ведення переговорів в Женеві". За пресовими коментарями, Президент мав тут на увазі нову серію погроз, що їх зробив Хрущов під час свого перебування в Албанії під адресою Італії, Греції і Туреччини. Зрештою, Президент не відмовляється навіть від цілої серії конференцій „на вершинах", згідно з концепцією англійського прем'єра Мекміллена, коби тільки були вигляди, що такі конференції призведуть до поліпшення міжнародної ситуації.

Західні держави готові „заморозити" висоту своїх військ в Берліні

Женева. — На закритому засіданні міністрів закордонних справ, зібраних на конференції в Женеві, в минулу середу 3 червня ц. р., західні міністри дали зрозуміти Громикові, що ЗДА, Англія і Франція готові зробити Совєтам ту концесію, що вони зобов'яжуться не підвищувати сили своїх військових гарнізонів у Західньому Берліні. Всі три гарнізони нараховують тепер разом тільки 11,000 вояків. Це смішне число в порівнанні з совєтською збройною силою в Східній Німеччині, яка своєю територією окручує Західній Берлін, але ці гарнізони — за висловом французького міністра Моріса Кув де Мурвіля — мають значення „прапора". Що більше, щоб доказати, що ці військові гарнізони не мають значення офенсивного форпосту, західні держави — за твердженням газет — готові відкликати по 1,000 вояків із своїх берлінських залог. На тому засіданні в середу західні делеґати настоювали, щоб Совєти заґарантували свободу і безперервність комунікаційних ліній між західнім Берлном і Заходом. ЗДА, Англія і Франція не лякаються обмеження тієї свободи Совєтами чи німецькими комуністами у відношенні до західніх військ, бо це означало б спровокування нової війни, отож комуністи не зважаться на таку провокацію. Але вони можуть саботувати та шиканувати вільну комунікацію для цивільного населення західнього Берліну та достави харчів і весь вантажний рух. Громико нібн мав уперше діловo дискутувати, але не зробив все ще ніякого натяку на готовість Совєтів відступити від своїх вимог щодо перетворення західнього Берліну у „вільне місто". У середу нарада відбулась у віллі, що її замешкує державний секретар Гертер. На четвер заповіджено закрите засідання у вузькому колі в віллі, що її займає французький міністер Мурвіль, а в п'ятницю відбудеться знову пленарне засідання

У СВІТІ

● **У Нікозії, на Кипрі**, в приявності 5,000 учасників відбувся перший конґрес новозаснованої право - націоналістичної партії, що складається здебільша з бувших членів підпільно-революційної організації ЕОКА. Її командант, ген. Георгій Гривас, що живе в Греції, прислав на цей з'їзд звернення.

● **„Мовчазний тиждень"** у Парижі скінчився з невеликим успіхом. З перевірених поліцією 1,833 автомобілів 21% визнано за „голосні". Але це тільки мала частина авт у столиці Франції. Поліція твердить, що треба буде довгого часу, поки парижани переймуться свідомістю, що на вулицях має панувати тиша.

● **На Формозі (Тайвані)** закон визнає подружжя за леґальне, коли молода пара приймає на публічному місці побажання від гостей, а молода має на собі приписану традицією сукню. Ніяких інших формальних шлюбних церемоній не треба. На цій основі оскаржено у двоженстві місцевого прокуратора, який був в ресторані з іншою жінкою у білій сукні, що її носять при вінчанні. Прокуратор заявив, що це було прийняття, влаштоване для тієї пані з цілком іншої нагоди. В цій справі відбудеться судова розправа, внаслідок якої може бути переведена ревізія згаданого законного припису.

● **Константин Федін**, новий голова Спілки Совєтських Письменників, що прийшов на зміну Анатолеві Суркову, — як твердить західня преса — є особистим приятелем виключеного з тієї Спілки нобелівського лавреата, письменника Бориса Пастернака, та його найближчим сусідою в підмосковській місцевості Переделкіно. У зв'язку з цим припускають, що Пастернак буде незабаром „реґабілітований": він має нібито вислати до Спілки Письменників покаянного листа, і за якийсь час після того його поновлять в тій організації.

● **У Туреччині** засуджено на кару в'язниці від 10 до 12 місяців і на вигнання з столиці Анкари на кілька місяців видавця газети, її редактора і автора статті, яка критикувала міністра освіти, що спричинив димісію директора театру.

● **В Японії, на острові Іда**, вилетіла в повітря фабрика штучних вогнів. Сім осіб згинуло, а кільканадцять поранено. Згинули керівник фабрики, його дружина і дитина, яка тоді бавилась на вулиці.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N. J.
Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES:	
На рік	$ 12.00	One year	$ 12.00
На пів року	6.25	Six months	6.25
На три місяці	3.25	Three months	3.25
В Джерзі Ситі і закордоном:		Jersey City and Foreign Rates:	
На рік	$ 14.00	One year	$ 14.00
На пів року	7.50	Six months	7.50
На три місяці	4.00	Three months	4.00

За оголошення редакція не відповідає і не зобов'язується повертати незамовлені матеріяли.
За кожну зміну адреси платиться 10 центів.
Адреса: "SVOBODA", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

ВІТАЛЬНА ПРОБЛЕМА

Усі „відлиги" і „реалітети" в совєтській імперії, як і всі міжнародні конференції та зв'язувані з ними надії ані трохи не поменшують тієї смертельної загрози, в якій перебуває поділений на два ворожі табори світ в теперішній атомовій добі. Усі бо ці „реалітети" є нічим іншим, як тактикою, засобом і хвилевими проявами у тому величезному змагу, що відбувається не на життя, а на смерть між тиранською Московією та її рабовласницькою імперією, з одного боку, і вільним світом, з другого. Правда, можна б вважати, що свідомість страхітливої нищівної сили новітньої зброї поменшує небезпеку війни, бо кожний здає собі справу, що така війна означала б. Проте, суперечності між цими двома світами такі основні, а предмет тих суперечностей — в багатьох випадках знищені, а в інших загрожені Москвою воля, незалежність і гідність людини — такий великий, що жадне страхіття не може бути грізніше від утрати цих найвищих вартостей. Це — основний „реалітет", що його не сміють заслоняти нам жадні інші, коньюнктуральні.

Про цей реалітет повинні пам'ятати в першу чергу ті народи, які вже впали жертвою комуно-московського імперіялізму. І немає сумніву, що вони пам'ятають. Свідчить про це все, що зв'язане з їхнім життям і діяльністю. Натомість часто не так забувають, як не роблять відповідних висновків з дійсности ті, що повинні насамперед їх робити — політичні еміграції поневолених народів, між ними й наша українська, яка нас, очевидно, найбільше інтересує. Приглянься тільки коротко і загально до теперішнього стану.

Передбачуваний і сподіваний наступ Москви на східньо-европейські політичні еміграції в повному розпалі. За мість погроз і міхайловських комітетів почалися, в рямках підступно продуманої „культурної виміни", розм'якшування душ та моральна демобілізація, до якої долучуються вже і організовані „прогулянки в Україну" та інші подібні трюки. В таких обставинах серед української маси у вільному світ можуть виникати всілякі сумніви, розгубленість і непевність. Це вже спостерігається, і на це можна навести ряд прикладів, що мають психологічне вияснення.

Колись, під час революційної активности в Західній Україні, поліція і судді хіба зрідка могли заломити революціонера жорстокістю, але куди частіше заломлювала їх підступна, вдавана лагідність опричників. Ситуація у нас тим складніша, що наші, по суті дрібні, внутрішні суперечності роздуваєтся часто до величезних розмірів, і, можна підозрівати, не без допомоги наших ворогів, прислонюються нам ту головну комуно-московську загрозу, яка над нами й цілим світом висить і якої не поменшують жадні „реалітети", як би ми їх не підтягали до своїх бажань.

У таких обставинах нашим найбільшим недомаганням є брак одного в кожному відношенні і для всіх авторитетного — назвім його — координаційного центру, бо суть, очевидно, не в назві. Погляньмо на себе тепер. Ми в Америці маємо свій УКК, українці в Канаді мають КУК, свої центральні репрезентації, часом по кілька, мають також українці по всіх інших країнах та континентах. Яке ж диво що в тому самому часі, коли всі вільні державні народи намагаються затіснювати й скріплювати свою єдність, у нас зокрема, коли мова про наші центральні репрезентації в поодиноких країнах, з кожним роком послаблюються зв'язок і взаємне порозуміння. Що сталося з нашою Пан-Американською Українською Конференцією? То правда, що фонди на політичну діяльність спадають, але ж чи можна цим виправдуватись?

Були часи, коли в нас тільки й говорилось про консолідацію. Нічого з того не вийшло, а радше вийшло навпаки і всім „збридла" вже й сама розмова про ту консолідацію. Результат: в той самий час, коли на нас усім фронтом і всіми щілинами йде наступ, коли над нами справді висить смертельна загроза, ми собі малощо не одинцем, кожний на свій лад, інтерпретуємо її — що є цілком в порядку — і кожний на свій лад поступаємо, що цілком не є в порядку, бо спільна для всіх загроза вимагає і спільної акції.

Сказано, що з усіх наших консолідаційних зусиль у найширшому маштабі нічого не вийшло. І це є факт. Але чи можна на це махати рукою і продовжувати теперішній стан без нових зусиль його поліпшити? Це була б капітуляція перед самим собою, що є гірша від капітуляції перед ворогом. Тому справа відповідного об'єднання чи координації всіх наших сил не сміє сходити з нашого порядку дня, аж поки вона не буде здійснена. Незабаром відбудеться Конґрес Українців Канади, а опісля — конференція ПАУК. Пропонуємо включити цю справу в порядок нарад, а заторкувана вже різними людьми і середовищами та при різних нагодах справа Світового Конґресу Українців могла б бути тут доброю вихідною точкою. Свідомість смертельної загрози повинна полегшити нам розв'язку цієї проблеми для нас і для української визвольної справи.

СОВЄТИ НАД АДРІЯТИКОМ

Совєтські спадкоємці закордонної політики царської Росії вперто намагаються здобути вільний доступ до Середземного моря, що обмиває береги трьох континентів. Заходи дістатись туди посереднім шляхом, через участь у вірчих комісіях Об'єднаних Націй чи пак в міжнародній адміністрації Танжеру, Лібії або в італійських колоніях — розбились об спротив західніх держав. Так само не вдався натиск на Грецію і Туреччину, щоб стати співадміністратором Дарданельської протоки. Надія отримати доступ до Адрійського моря через сателітну Юґославію розвіялась після того, як Сталін розсварився з Тітом. Зате найслухнянішими, поруч із східньо-німецькими комуністами, стали альбанські комуністи. Таким чином Альбанія — за словами її оперетового прем'єра Махмета Шеґу — стала „соціялістичною фортецею над Адрійським морем". Конкретно поза цією красномовною фразою криються бази для совєтських підводних човнів у портах Тірани й Дурацdevo та заповіджені минулого тижня Хрущовим совєтські бази для керованих ракет.

Саме ці 12-денні відвідини Хрущова в Альбанії, під час яких він виголосив кілька погрозливих промов на адресу Італії, Греції і Туреччини, як членів Північно-Атлантійського пакту, які погодились, щоб на їхніх територіях були влаштовані американські ракетні бази, — звернули увагу світу на ту маленьку країну. Бувши від 1945 року формально незалежною державою і належачи від 1955 року до Об'єднаних Націй, Альбанія фактично ніколи не була сувереном своєї волі в повному значенні цього слова. Як маленька й бідна країна з територією несповна 11,000 кв. миль (як стейт Меріленд) і з півторамільйоновим населенням, Альбанія була завжди предметом суперницьких впливів Австро-Угорщини чи пак Німеччини, Італії і Сербії, а пізніше Юґославії. Кожна з тих країн знаходила достатню кількість своїх аґентурних прихильників серед албанських рибалок, пастухів овець та дереворубів, щоб затруїти життя володарям, ставленцям суперницької держави. Таким чином після двох років володіння втік був з Альбанії у 1914 році німецький князь Вільгельм Від, а з вибухом останньої війни втік „король" — раніше „президент" Зоґу. Юґославські комуністи підтримали альбанських комуністів у протинімецькому русі спротиву, але не зуміли зберегти собі їхню приязнь і льояльність, коли Тіто посварився з Москвою. Комуністичні ватажки маленької Альбанії воліли поставити на карту Москви, як сильнішого й багатшого опікуна.

Військові звітодавці країн НАТО давно звертали увагу на небезпеку, що загрожує середземноморському обширові від совєтських підводних човнів, заякорених в альбанських портах. Тепер Хрущов і його міністер оборони маршал Родіон Маліновський заявили про розбудову в Альбанії ще й ракетних баз. Вони нахвалялись, що досить буде ракет середнього чи навіть короткого засягу, щоб „крити" ними кожний пункт на територіях Італії, Греції й европейської Туреччини. Ці погрози додали амуніції італійським комуністам у їхній кампанії під час виборів до міських рад, що цього тижня відбуваються в Італії. Зрештою, політичний шантаж у наших часах — обосічна зброя. Ось англійський міністер оборони Дункан Сандіс, вернувшися на початку цього тижня з Греції, заявив, що погрозливі промови Хрущова тільки підсилили ненависть греків до комуністів і скріпили в них переконання, що треба триматися союзу з Америкою й іншими країнами НАТО. У Туреччині погрози Хрущова послабили шанси внутрішньої опозиції.

Як передбачають західні коментатори, створення з Альбанії совєтського військового пляцдарму та мостового причілку, скерованого проти Італії і всього басейну Середземного моря, тільки приспішить реалізацію пляну створення антисовєтського бльоку середземноморських держав. Про цей плян багато говорилось у зв'язку з недавньою візитою грецької королівської пари в Римі. Хоч італійський і грецький уряди заперечили, начебто відвідини короля Павла мали на цілі змонтування такого спільного бльоку, проте вістки про цей задум не вмовкають. До того бльоку мали б належати не тільки Італія, Греція і Туреччина, але й Португалія та Еспанія, нова республіка Кипр та північно-африканські мусульманські країни. Не виключене, що Лібія, Тунісія і Марокко ставитимуть, як ціну свого приступлення до того бльоку — припинення французько - мусульманської війни в Альжирі.

Один погляд на мапу південної Европи пояснює, що Совєти, ставши ногою над Адріятиком на альбанській території, можуть накоїти чимало лиха. Проте, це занадто маленька країна, занадто добре відома військовикам в Італії і Греції, щоб тамошні совєтські бази не були знищені в перших же годинах війни. Совєтські лідери, очевидно, знають про це. І тому західні коментатори вважають ,що всі останні погрози Хрущова — це тільки тактичний пропаґандивний трюк з уваги на Женевську конференцію. Американський офіційний комунікат, проголошений у зв'язку з тими погрозами, ствердив, що вони погіршили міжнародну ситуацію. Як довго можна її ще погіршувати?!

РОЗПОДІЛ ПРИБУТКІВ У З'ЄДИНЕНИХ ДЕРЖАВАХ

У 1887 році американська промислова компанія „Проктор і Ґембл", яка виробляла мило, почала запроваджувати плян розподілу прибутків фірми поміж своїми робітниками та службовцями. Пізніше за її прикладом пішли інші фірми, і тепер уже понад 11,000 компаній застосовують ту саму практику. Крім працівників фірми „Проктор і Ґембл", тепер понад 2 мільйони робітників інших фірм користають з програми сумлінного розподілу прибутків.

Плян сумлінного розподілу прибутків мусить бути побудований на таких принципах: він мусить бути базований на справжніх прибутках компанії і охоплювати всіх постійних її робітників; його мусять в письмовій формі дати на розгляд усім робітникам і службовцям, він мусить забезпечити розподіл фондів у певні періоди часу і визначати суму додаткової виплати грошей, крім реґулярної заробітної платні. Близько 1,000 американських компаній уже мають розроблені пляни, що відповідають усім цим вимогам.

Візьмемо для прикладу, фірму „Істмон Кодак". Ця фірма почала переводити в життя плян розподілу прибутків ще у 1912 році. У 1957 році поміж робітниками та службовцями розділено 13,-000,000 долярів. Протягом сорока п'ятьох років розподілено 103,000,000 долярів.

Як кажуть керівники фірм, плян розподілу прибутків сприяє збільшенню почуття відповідальности та ініціятиви серед робітників. Ефективніше співробітництво дає ліпші перспективи для збільшення продуктивности та піднесення кваліфікації робітників ,зменшує число пропусків та невиходів на роботу і знижує плинність робітної сили.

Але, якщо плян розподілу прибутків вигідний для адміністрації фірми, то яку вигоду мають з цього робітники? Службовці та робітники одної друкарні в Шикаґо, наприклад, мають пенсійний фонд, що склався з відчислень від прибутків. Завдяки цьому фондові робітники, виходячи на пенсію, протягом дальших десятьох років будуть діставати до кінця життя пенсію більшу, ніж був їхній заробіток протягом останнього року праці.

Робітники іншої фірми в Шикаґо склали з прибутків досить грошей, щоб придбати у власність фірму, яка їх затруднювала. У Коннектикаті робітники фірми, що виробляла оксамит, завдяки плянові розподілу прибутків діставали платню на 24 відсотки вищу, ніж було передбачено в колективних договорах.

Ще не так давно профспілки були проти такого порядку, бо вважали їх за щось „патріярхальне" і не згідне з метою профспілок. Працедавці також були проти них, бо вважали, що це — втручання в їхні прероґативи і називали їх „соціялістичними".

За кордоном часто люди питають: „Чи то правда, що американський робітник має свій уділ в прибутках З'єдинених Держав?" А інші просто твердять, що це неправда і що велика промисловість визискує робітників.

Ті з нас, які пишуть своїм друзям і родичам за кордон, можуть використати цю тему і виправити їх помилкове уявлення. Плян розподілу прибутків в Америці править за яскравий приклад того, що американський робітник може мати свою частку в загальному добробуті всієї країни взагалі, а своєї фірми зокрема.

Американська Рада

СОНЦЯ! СОНЦЯ!...

Сонця! Сонця! Аж тісно!
Променів пружний ліс. —
Мов невидимі руки місять
Землі весняний заміс.

І справді, вона, — як з тістом
Золотовінна діжа.
Промені — пружним лісом —
Її замісить спішать.

Потім пектися буде
У сонця чудесній печі,
Щоб дати на зиму людям
Гори пухких калачів.

МИКОЛА ПЕТРЕНКО

ПОБОРНИК КУКУРУДЗИ В РОЛІ МЕЦЕНАТА ЛІТЕРАТУРИ

„Люблю за книгою правдивой
Огні емоцій зажигать,
Чтоб в жизні нашей суєтливой
Горсть, горсть і не зґорать..."

Ось таким душещипательним віршиком почав свою двогодинну доповідь Нікіта Хрущов 23 травня на з'їзді совєтських письменників у Москві. Такого роду сантиментальні віршики писали колись вигнані з семінарій за неуспішність в науках семінаристи в альбоми вихованок епархіяльних шкіл, щоб переконати об'єкти своєї пристрасти, яке ж то революційне серце б'ється в їхніх грудях. Тепер декламує їх перший секретар ЦК КПСС і новоявлений комуністичний ідеолог.

Промова Хрущова на з'їзді письменників варта того, щоб на ній застановитись. Тут він, у цій промові, виявив себе докраю, як хитрий і досвідчений балакун-демагог, як небесталанний актор в ролі „друга народу", як „рубаха-парень" і — як типовий півінтеліґент. Одним словом, як цілковита протилежність пихатого і зарозумілого Сталіна, який не любив прилюдно виступати, а до народу ставився з неприхованим презирством — лише як до матеріялу, з якого, немов з тіста, вимішував соціялістичне суспільство. (Пригадати б лише „тарганів", як назвав Сталін українських куркулів, засуджених ним на фізичну ліквідацію).

Отож, прочитавши бездарний віршик, Хрущов мелянхолійно зауважив, що автора цього твору, його найбільшого друга Пантелея Махиню, убили петлюрівці — і приступив до властивої промови-поуки „інженерам людських душ".

Маркс, Ленін і Сталін були для большевиків геніями і найбільшими авторитетами в усіх науках. Хрущов, який формує особливий рід закамуфльованої, усміхнено-підсолодженої диктатури, що „не знає ні одного арештованого з політичних причин" — також є найбільшим авторитетом в усіх науках. Він же й найбільший теоретик літератури. І найавторитетніший літературний критик ,який недавно визначив був для совєтської літератури головні напрямні її дальшого розвитку.

Ось з якими критеріями в оцінці літературного твору виступив Хрущов на з'їзді письменників:

„Коли читаєш книжки, то одна хвилює і тішить, друга викликає почуття гніву і обурення проти того чи іншого явища, третю книжку читаєш, а очі мимохіть заплющуються... Потреш їх, потреш, починаєш знову читати — знов заплющуєш очі. Щоб усе таки прочитати книжку, береш інколи шпильку, штрикаєш себе і тим підбадьорюєш, щоб прочитати до кінця..."

Нещасний совєтський читач, якому підсувають отакі соцреалістичні книжки, напевно шпильки не вживає, бо й без Хрущова добре знає їм ціну. В бібліотеках він шукає клясиків, перекладної західньо-европейської літератури, у близьких знайомих, що зберегли старі книжки, позичає видання, яких у бібліотеках не дістати. І він, совєтський читач, напевно розуміє, чому такі нудні, чому такі сірі й такі нецікаві твори совєтських авторів. Але Хрущов удає, що причини цього йому невідомі. І запитує ніби в самого себе: „Хто в цьому винен? Автор каже, що винен читач, а читач каже — письменник. Хто суддя? Суддя — народ".

Ось на такий примітивний рівень зійшла в країні соціялізму найавторитетніша літературна критика. До речі, перевалювання на народ відповідальности також за жалюгідний стан літератури — це вже особистий винахід Хрущова. Сам народ в Україні переводить тепер русифікацію шкільництва, сам народ судить тепер себе у так званих громадських судах, а партія і НКВД стоять ніби осторонь і затирають руки.

У своїй промові Хрущов, як з рукава, сипав сентенціями, які викликали гураґанні оплески письменників. Ось, для прикладу, пара блискіток зі скарбниці хрущовської мудрости: „Деякі люди бояться величини книжки. Буває, що книжка, навіть дуже хороша своїм змістом, відстрашує читача (оплески)... Якби всі однаково писали, тоді б не було ні поганих, ні хороших книжок (бурхливі оплески)... Часто поважний письменник мордує себе, пишучи книжку, а опісля мордує такою книжкою читача — це вже обидно" (оплески).

Усіх совєтських письменників Хрущов поділяє на дві категорії: „лякувальників" і „не-лякувальників". Лякувальники — це ті, що лякують, підфарбовують у своїх творах життя до такої міри, що воно вже зовсім не відповідає дійсності. А „нелякувальники" — це ті, що „вишукують всякі хиби та вади, іґноруючи при цьому великі досягнення совєтського суспільства". (Знов таки досягнен-

(Закінчення на стор. 3-тій)

М. Світуха, пл. сен.

В ДОРОГУ НА ДЖЕМБОРЕ

Далекі острови Філіппін на Тихому океані стали від недавна об'єктом зацікавлення багатьох соток тисяч молоді всіх народів вільного світу. Для кільканадцятьох тисяч молоді Філіппіни стануть незабаром близькою і реальною дійсністю, до якої будуть повертатися спомини через довгі літа. Там, у віддалі приблизно двох годин їзди від столиці Філіппінської держави Манілі, на розлогих теренах підніжжя гори Макілінґ розтягається т. зв. Національний парк Макілінґ, що обіймає поверх 300 акрів лісистого терену і завдяки своєму положенню коло 1000 стіп понад позем моря дає чудовий вид на широкі простори Філіппінських островів, включно з містом Маніля.

На цьому терені в суботу 18 липня президент Філіппінської республіки Карльос П. Ґарція офіційно відкриє 10-те Світове Джемборе, вітаючи кільканадцять тисяч скавтової молоді цілого світу в імені молодої Філіппінської держави. В рядах зібраних учасників стоятимуть також репрезентанти вільної України з срібними пластовими лелійками на грудях та з безмежною гордістю в очах глядітимуть як на одному з маштів повіватиме на вітрі синьо-жовтий український прапор.

Честь і обов'язок репрезентувати Україну в колі молоді цілого вільного світу поручив Пласт нашим друзям в Австралії, яка своїм географічним положенням найближча до Філіппін. Це вперше в історії української нації на землях майже незнаної нам азійської країни стануть українські пластуни, щоб серед зібраної молоді вільних країн Азії, Африки і Австралії як також Америки і Европи ширити правду про нашу Батьківщину.

Вибір якраз Філіппін місцем 10-го Джемборе не є припадковим. На це склалося багато причин, зокрема великий зріст політичного значення народів Азії й Африки за останнє десятиріччя. Перегляд країн, в яких дотепер відбувалися Джемборе, вказує на домінантну ролю европейських народів аж до 1955 року, коли ми мали нагоду бути свідками 8-го Світового Джемборе біля водоспаду Ніаґари в Канаді. 9-те т. зв. Ювілейне Джемборі 1957 року біля Лондону в Англії було спеціяльним відзначенням пам'яті основника скавтінґу, лорда Байден Повела, і тому знов відбувалося в Англії. Тенденція перенести точку тяжіння з Европи на інші континенти і тим задовольнити амбіції молодих держав-них націй Азії та Африки позначається дуже сильною та має свій вияв також і у виборі місця 11-ої Інтернаціональної Скавтської Конференції, яка відбудеться безпосередньо після Джемборе в Ню Делії в Індії в днях 29-го липня до 3-го серпня ц. р.

Український Пласт брав офіційну участь у Ювілейному Джемборе та в 16-ій Інтернаціональній Скавтській Конференції в 1957 році в рямках т .зв. Ради Скавтських Асоціяцій в Екзилі. Вже від минулого року Пласт разом з іншими скавтовими асоціяціями народів з-поза залізної заслони старався запевнити собі участь в цьогорічному Джемборе та Інтернаціональній Конференції. Зараз ми одержали запрошення від Інтернаціонального Скавтового Бюра, як найвищого виконного чинника світового скавтінґу, як також і безпосередньо від філіппінської скавтової асоціяції, як господарів Джемборе. Важливість нашої участи підкреслює також факт, що в засаді участь в Джемборе беруть лише державні скавтові асоціяції, які є повноправними членами Інтернаціональної Конференції. Одержання запрошення для Українського Пласту, який ніколи не був членом Інтернаціональної Конференції з огляду на політичні обставини, треба вважати поважним успіхом на відтинку наших міжнародних зв'язків.

Це запрошення важливе також у світлі можливости провести колосальну освідомлювальну працю серед малодоступної для нас дотепер скавтової молоді країн Азії та Африки ,яка в багатьох випадках є більше чутлива до самостійницьких змагань інших націй, як молодь країн Европи. Немає сумніву, що саме представники країн Азії та Африки будуть численно домінувати на Джемборе й Інтернаціональній Конференції, з огляду на географічне положення і тому використання їх чутливости для ширення правди про Україну стає одним з головних завдань нашої делеґації.

Віримо ,що наші друзі з Австралії в свідомості своїх завдань та вірі в конечність якнайкращого використання існуючої нагоди, гідно запрезентують не лише вміння і вартості українського пластуна, але й культурні здобутки, історичне минуле і самостійницькі змагання нашого народу.

РЕЗОЛЮЦІЇ VII КОНҐРЕСУ АМЕРИКАНСЬКИХ УКРАЇНЦІВ

(4)

ЗАКАРПАТТЯ

З нагоди 20-ліття проголошення Першим Соймом Карпатської України Незалежности тієї Української Землі й законного засвідчення волі її населення бути складовою частиною Соборної Української Держави, що сталося в березні 1939 року, VII-ма Конвенція Українського Конґресового Комітету Америки вважає, що всякі спроби посягань на цю споконвічну українську територію треба розглядати як порушення суверенної волі українського народу, зокрема тієї його частини, яка заселює територію Карпатської України.

УКРАЇНСЬКЕ НАСЕЛЕННЯ В МЕЖАХ ТЕПЕРІШНЬОЇ ПОЛЬЩІ

З уваги на те, що українці Лемківщини, Посяння, Холмщини, Полісся й Підляшшя все ще терплять великі кривди, заподіяні їм — між іншим — поголовним виселенням їх з рідних земель на північно-західні терени сучасної Польщі — Сьомий Конґрес Американських Українців доручає новообраним керівним органам Українського Конґресового Комітету Америки поробити всі можливі заходи для повернення цього українського населення на його прадідні землі та привернення йому повноти громадянських прав.

ВЗАЄМИНИ З ІНШИМИ НАРОДАМИ, ПОНЕВОЛЕНИМИ МОСКВОЮ

З уваги на те, що багато народів є поневолені комуністичною Росією і страждають від політичного, національного, релігійного й расового переслідування і що всі вони ділять з українським народом важку долю поневолення —

Ми постановляємо проголосити, що УККА підтримує визволення всіх поневолених Москвою народів і сателітських країн.

Український нарід був першим, який після визволення 1917 року признав національно-персональну автономію всім меншостям України, як росіянам, полякам і жидам.

Український нарід і його вільний уряд відкинули всяку національну дискримінацію, зокрема антисемітизм, як ознаки, чужі християнським традиціям українського народу.

ВТІКАЧІ І ЗАЛИШЕНЦІ

З уваги на те, що в Західній Европі та на інших континентах перебуває ще поважна кількість утікачів від терористичного комуністичного режиму, яка кожного дня збільшується новими втікачами, як і з уваги на те, що ці жертви большевизму потребують постійної опіки й допомоги — Сьомий Конґрес Американських Українців закликає:

а. Уряд З'єдинених Держав Америки продовжувати та збільшувати цю опіку й допомогу головно через переселення на постійне та

б. все Американське Українське Громадянство своїми пожертвами й своєю підтримкою допомогти Злученому Українському Американському Допомоговому Комітетові як також Українському Католицькому Допомоговому Комітетові продовжувати й скріплювати їхню акцію для допомоги й опіки над українськими втікачами.

КАТЕДРА УКРАЇНОЗНАВСТВА

Щоб скріпити боротьбу проти большевицьких фальсифікацій в мовній, літературознавчій та історичній ділянках, Конґрес завзиває всі Відділи УККА підтримувати працю НТШ, УВАН і проєкт організації катедри українознавства в одному з передових американських університетів.

МАЗЕПИНСЬКИЙ РІК

Припадаючі в році VII-ої Конвенції УККА роковини 300-ліття бою під Конотопом і 250-ліття Полтавської битви, свідчать про постійні змагання української нації жити незалежним державним життям і є не тільки роковинами чергового збройного виступу української нації проти Москви в доказ приналежности України до Західнього світу, але є одночасно пророчим свідоцтвом і доказом, що невпинні намагання України жити в мирі й злагоді з Москвою залишились безуспішними через наявність послідовного духа московської аґресії.

Клонючи наші голови, у 250-ліття Полтавського бою перед Пам'яттю Гетьмана Івана Мазепи, надхненника модерної державної української нації, VII-ий Конґрес Американських Українців закликає усе Українство в З'єднених Державах прикласти всі свої сили до того, щоб черговий зудар України з Москвою закінчився перемогою української державної рації.

ПАМ'ЯТНИК Т. ШЕВЧЕНКОВІ У ВАШИНҐТОНІ

Посилити і підтримати морально та матеріяльно законопроєкти, спрямовані на відкриття пам'ятника Тарасові Шевченкові у Вашинґтоні, найбільшому українському поетові, з приводу сотих роковин Його смерти (1961 р.), як признання за Його працю для ідеалів свободи.

ПРИВІТ БОРЦЯМ ЗА ВОЛЮ

Конґрес схиляє голови перед усіми жертвами совєтського імперіялізму, пересилає свій глибокий привіт мученикам і борцям, що стоять в обороні правди і волі України.

Конґрес висловлює найглибшу пошану героїчній поставі Єрархів Українських Церков, пошану героїчному воїнству УПА і тим силам України, які боряться проти московсько-большевицького окупанта та закликає Українську Спільноту в Америці до творчої праці для Батьківщини, щоб наблизити час визволення України і покласти край комуністичній аґресії проти вільного світу.

ПОБОРНИК КУКУРУДЗИ В РОЛІ МЕЦЕНАТА ЛІТЕРАТУРИ

(Закінчення зі стор. 2)

ня не партії, а — суспільства, народу!).

Хрущов гладить по голові лякувальників, бо вони, мовляв, хоч і перебощують у зображенні дійсности, але „беруть в основу своїх творів показ позитивних героїв". А звертаючись до не-лякувальників заявляє дослівно: „Слухайте, дорогі друзі, вже коли хто й викриває хиби та вади, у кого при цьому рука не здригається, то це робить партія, це робить її Центральний Комітет" (бурхливі оплески).

Коротко і ясно! І які після такої тиради можуть бути літературні дискусії?

А для прикладу, як то партія в таких випадках робить, Хрущов закликає письменників „звернутися до життя". Хіба — сказав він — хто нас за язика тягнув виголошувати доповідь на 20-му з'їзді партії про культ особи та його наслідки, викривати допущені хиби та вади, зв'язані з цим явищем?

Отак ствердивши факт виголошення антисталінської доповіді на 20-му з'їзді (у який ще й досі дехто не вірить на Заході), Хрущов пригадав „тяжкі помилки минувшини", які виліковують, мовляв, почуття огиди до того, що вже віджило, але рівночасно підкреслив, що не-лякувальникам писати про ці помилки зась, бо „старою шкапиною негативного не то з болота не можна вихати, але й по добрій дорозі далеко не зайдеш ..."

Залізна логіка у першого секретаря КПСС!

Хрущов рекомендує письменникам, зображуючи совєтську людину, заходити до неї лише з фасаду, „парадними дверима", а не так, як пробують робити не-лякувальники, що пхаються із задвірків, з чорного ходу, і звідтіль починають малювати її життя. „Хіба можна при такому підході написати про людину добре?" — обурюється Хрущов.

У цій останній рекомендації диктатора цілковито вміщується поняття соціалістичного реалізму, якого письменники мусять строго додержувати, пишучи свої „лякувані твори".

Ніби мимохідь, Хрущов регабілітує Дудінцева з його голосним романом „Не хлібом єдиним", так крикливо вихвалюванним, як „антирежимний твір", білоросійською еміграцією. „Не все там (в тому романі — В. С-ко) було погане. Я читав цю книжку і, треба сказати, без шпильок читав. Є там деякі сторінки варті уваги. Анастас Іванович Мікоян казав мені — прочитай, у нього (Дудінцева) є такі думки, які він неначе у тебе підслухав".

Бурхливими оплесками вкрили ці слова письменники, які ще за пару хвилин перед тим так само одностайно проголосували б за те, щоб Дудінцева розіп'яти, а книжку його знищити.

Проте й не-лякувальників, які в період відлиги насмілились були виткнутися поза рамці соціалізму, „добродушний диктатор" Хрущов всемилостиво простив і навіть поплескав по плечу. „Не слід, — сказав він, — пригадувати їм колишні помилки, не тре́ба тицяти на них пальцем. Одначе, як кажуть, слід на всяк випадок вузлика зав'язати, щоб, коли буде треба, поглянути та пригадати, скільки то там вузликів і до кого ці вузлики стосуються ..."

На цьому місці, очевидно, і пам'ять про відлигу в літературі остаточно припечатано, а натомість офіційно санкціоновано всесоюзний хрущовський приморозок. Приморозок з вузликами і з гострою перестorогою, запозиченою із арсеналу Максима Горького: „Якщо ворог не піддається, то його знищують!" І з пригадкою про Фелікса Дзержинського та його методи „виховання" політичних противників. „А ви знаєте, — значущо підкреслив Хрущов, — які плоди дали ті методи виховання ..."

Поборник кукурудзи в ролі мецената літератури говорив ще дуже багато, договорився навіть до того, що „деякі письменники-лякувальники пригадують мені кукурудзу, яку перед тим, як висадити в ґрунт, пророщують у теплиці". Але з-поза всієї тієї балаканини раз-у-раз виглядав учень Леніна і Сталіна, жорстокий і невблаганний кат, рішений ані на цаль не сходити з позицій, визначених учителями.

Свою промову закінчив Хрущов також віршиком, тим разом знаним ще старшому поколінню єдиноневідимських, шовіністичним віршиком Нікітіна про „родіну", що його за царату школярі початкових шкіл мусіли вивчати напам'ять.

Жалюгідне збіговище „інженерів людських душ" сьогодні дане їм право використало ретельно і на сто відсотків: плескало й оплескувало Хрущова донестями.

В. С-ко

З ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРГАНІЗАЦІЙ

Свято Матері в Шикаго — Далекий Південь

10-го травня залишиться надовго в пам'яті українців міста Шикаго - Далекий Південь, бо тоді у вщерть заповненій залі власного дому організації СУМА та ООЧСУ відбулося Свято Матері.

Представник Осередку СУМА ім. Крут та 24-го Відділу ООЧСУ привітав присутніх та склав сердешні побажання Українським Матерям. Програму свята започаткували юні сумівці збірною деклямацією „Розмова про Маму". Поява дітей на сцені в українських одностроях та вдале виголошення деклямацій зацікавили глядачів. Про ролю матері в родинному житті та її працю на національному полі говорила пані Гайдук. Реферат був змістовний, і присутні вислухали його з зацікавленням. Дальші точки програми заповнили продукції ЮСУМ-А під управою пані М. Галан („Пісня в честь мами" та „Молитва за рідну маму"). Євгенія Шуманчик, Леся Кінґер та Галина Мураль виголосили вірші в пошану матерів. У сценці „В День Матері", що її виконав ЮСУМА, показано, як діти приготовляються зустріти рідну маму в день її свята. Найкраще в тій точці попиcалась 5-річна Орися Івахів.

Поява на сцені танцювального гуртка юних сумівців під керівництвом п. М. Єдліцького ще збільшила успіх програми. Ромка Добрянська, Соня Лешко, Галина та Оксана Мураль, Осип Коколюс, Микола Кравчишин, Михайло та Богдан Семкови виконали народні танки. На окрему похвалу заслуговує Осип Бурдяк за вдале виконання танку „Чумак". Рясними оплесками нагороджували присутні виконавців програми.

На закінчення мистецької частини наші найменші вручили присутнім матерям по квітці рожі, які вони вдячносте та пошани до них. Милою несподіванкою для присутніх Матерей було скромне прийняття, яке їм зготовили діти. При вході до другої залі хор ЮСУМА привітав Матерей співом „Многая літа". Місцевий парох о. Ізидор Когут провів спільну молитву. Згодом всі матері та діти споживали солодощі з кавою.

В родинній атмосфері провели Матері з своїми дітьми це скромне але вдале прийняття.

Н. В.

Академія в честь Героїв і Героїнь в Йонгставні, Огайо

Осередок СУМА в Йонгставні, Огайо вшанував наших національних Героїв і Героїнь святочною Академією 10-го травня.

Академію відкрив п. М. Попик з культ.-осв. відділу Осередку вступним словом, в якім згадав про ціль і значення святкування пам'яті тих, які вкрилися геройською славою під час наших визвольних змагань.

Чоловічий хор при Осередку СУМА „Трембіта" заспівав, під диригентурою мгра. М. Жмуркевича американський гимн, а відтак виступив ще з кількома, добре підібраними та гарно відспіваними, піснями.

Головний реферат виголосив д-р Р. Стахура, який представив постаті сл. п. Гол. От. С. Петлюри, полк. Є. Коновальця та ген. Т. Чупринки на тлі їх доби та їх діянь.

Друга частина свята була присвячена Героїням та була виконана виключно жіночими силами. Її відкрила коротким словом голова Жіночої Секції при Осередку СУМА п-ні мгр. К. Жмуркевичева, по чім юні сумівки М. Чепак і Л. Гнатів зложили вінець під гарно прибраними портретами наших Героїв і Героїнь. Реферат про участь жінок в нашій визвольній боротьбі та про їх геройські вчинки виголосила п-ні М. Вус. Слідував живий образ, уложений на основі поеми О. Бабія „Пам'яті Ольги Басараб". Цей живий образ зрежисерувала пані В. Стахурова, б. артистка театру М. Садовського в Києві, а участь в нім прийняли членкиці Жіночої Секції при Осередку СУМА пані: Е. Лінинська, М. Панкевичева, М. Процева, Ф. Стапайова та О. Сухарова.

Гарною точкою програми було сопранове сольо п-ні В. Стахурової, яка заспівала Людкевича „Ой вербо, вербо" та Бонковського „Карі очі" при фортепіяновім супроводі панни Ф. Тості.

Деклямації виголосили: п-ні М. Панкевичева „Сестрам" О. Костюка, п-ні Ф. Стапайова „До Тебе Україно" Лесі Українки та п-ні М. Процева „Молитва скитальців" М. Угрина-Безгрішного.

По подяці, яку висловив всім виконавцям програми та всім учасникам голова Осередку СУМА п. М. Чепак, закінчено цю вдалу Академію відспіванням українського національного гимну.

Д-р Роман Стахура

ВІД УВАН у ЗДА

Українська Вільна Академія Наук у ЗДА 11½ West 26th St., NYC, влаштовує Наукове Засідання Природничої Відділу УВАН у ЗДА доповідями: проф. Сергій Крашенінніков: „Віковий апарат Балантідіум S. P. та Балантідіум Wenrichi"; проф. Едвард Жарський: „Статистично-картографічна метода визначення кількісного складу видів тварин України"; проф. Сергій Крашенінніков: „Про З'їзд протозоологів у Блюмінгтоні в 1958 році". Засідання відбудеться в суботу, 6-го червня 1959 р., о 6-ій год. веч., в приміщенні Академії. — Вхід вільний. — Керівництво Відділу.

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. НЕОНІЛІ ТЕРЛЕЦЬКОЇ складаю — 10.00 долярів на допомогу бідним дітям українських залишенців в таборах Австрії, через Українське Православне Братство ім. Митроп. Василя Липківського.
Д-р ГАННА ЖУРКО

Замість квітів на могилу бл. п. НЕОНІЛІ з ЛОПАТИНСЬКИХ ТЕРЛЕЦЬКОЇ складаємо $ 10.00 — на залишенців в Европі через ЗУАДК.
Богдан і Наталія ПЕРФЕЦЬКІ

ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО ДРУГЕ ВЕЛИКЕ ВІЧЕ СВУ

В днях 16 і 17-го травня ц. р. в Літературно - Мистецькому Клюбі в Ню Йорку відбулося Друге Велике Віче Спілки Визволення України. Крім приявних на Вічі делеґатів з терену ЗДА та делеґації від СВУ в Канаді, Підготовчий Комітет Віча передав Мандатній Комісії делеґатські уповноваження від Крайових Управ і Орг. Бюр СВУ з таких країн: Австралії, Великої Британії, Параґваю, Бразилії, Німеччини, Австрії, Швеції. Разом у Вічі СВУ приймало участь 52 умандатовані делеґати з різних країн, в тому 30 приявних.

Віче відкрив в. о. голови ГУ СВУ пан Калиник - Самійленко, який закликав присутніх вставанням вшанувати пам'ять тих членів СВУ, які віддали своє життя в боротьбі за Українську Державу. Після виконання американського гимну о. прот. Петро Стельмах прочитав молитву в намірені СВУ та закликав учасників Віча керуватися у своїй праці Божими й державними принципами.

До Почесної Президії Віча були вибрані під гучні оплески пані Наталія Павлушкова й от. Т. Бульба - Боровець, а керувала Вічем ділова Президія у складі: пп. І. Дяченко, М. Дорошенко і Кононенко. Секретарювали пп. І. Кейс і В. Брух.

В о. голови ГУ СВУ п. О. Калиник - Самійленко склав звіт про діяльність та організаційні справи СВУ за час від Першого Великого Віча СВУ, яке відбулося в Німеччині у 1953 р. Був також прочитаний фінансовий звіт та звіт Генерального Секретаря ГУ СВУ п. І. Галушки. Із співдоповідями виступили п. П. Колісник і п. М. Дорошенко від Крайової Управи СВУ в Канаді і п. В. Коваль від КУ СВУ в ЗДА.

Після звіту голови Головної Контрольної Комісії розпочалася широка дискусія над заслуханими звітами. На внесок члена Головної Контрольної Комісії проф. Ю. Бобровського одноголосно було схвалено роботу уступаючих органів ГУ СВУ, а зокрема відмічено жертовну працю в. о. голови О. Калиника - Самійленка, генерального секретаря п. І. Галушки і п. І. Журливого.

На адресу Віча СВУ надіслали свої благословення і привіти Владики Українських Церков: Владика УАПЦ у ЗДА — Митрополит Іоан Теодорович, Владика Іларіон — Митрополит Вінніпеґу і всієї Канади (проф. д-р І. Огієнко), Апостольський Візитатор Українців у Західній Европі Архиспископ Кир Іван Бучко (в Римі), Архиспископ УАПЦ Соб. Євген Бачинський, привіти від Крайових Управ, Орг. Бюр та Осередків СВУ з ЗДА, Канади, Великої Британії, Франції, Австралії, Німеччини, Австрії, Швеції, Бразилії і Параґваю. Гучними оплесками зустріли делеґати і гості привіт Почесного Голови СВУ пані Наталі Павлушковоі. Крім того надіслали привітання ряд організацій і осіб з Америки та інших континентів.

На Вічі були заслухані такі доповіді: 1) „УССР — колонія червоної Росії" — д-р І. Марченко; 2) „Християнський солідаризм" — д-р В. Наддніпрянець; 3) „Напрямні внутрішньої і зовнішньої політики СВУ" — ред. В. Коваль; 4) „Стратегія визвольної боротьби" — от. Бульба-Боровець; 5) „Програма СВУ" — проф. Ю. Бобровський. Всі доповіді були піддані дискусії. Найгарячіша дискусія відбулася над проєктом Програми СВУ, яку затверджено більшою кількістю голосів. Зміни й доповнення в Статуті СВУ прийнято одноголосно. Друге Велике Віче СВУ затвердило постанову про влиття членів Української Національної Гвардії - ХС в Спілку Визволення України.

До складу керівних органів СВУ вибрано: Почесний Голова СВУ — Наталя Павлушкова. До ГУ СВУ: голова ГУ СВУ — от. Т. Бульба-Боровець; заступники: — І. Дяченко, проф. Ю. Бобровський і інж. М. Дорошенко; генеральний секретар — інж. О. Кейс; керівники Відділів — ред. П. Колісник, інж. М. Сердюк, ред. С. Підкова, інж. М. Заховайко, полк. Смородський і сотн. П. Коперник. Кандидати: інж. П. Гарбар, інж. Б. Шафран і Г. Подгурець. До Головної Ради СВУ вибрано: Голова ГР СВУ — О. Калиник - Самійленко; члени — ред. Коваль, проф. Ратушний, д-р В. Наддніпрянець, інж. В. Буряк, В. Назола, А. Головчанський, В. Федорченко, І. Литвинович, І. Оленич, Я. Кінаш, сотн. І. Галушка, проф. М. Садиленко, д-р О. Ничка, проф. Ів. Шаран - Самійленко, ред. І. Журливий, Л. Суслик, І. Кейс, І. Кононенко, В. Бобко, О. Шведун, Панас Кізимов. До Голов. Контр. Комісії вибрано: хор. К. Мусійчук — голова, інж. Терентій і В. Брух — члени. Кандидати: Т. Тарахівський і І. Шевченко. Після обрання керівних і контрольних органів СВУ голова Резолюційної Комісії ред. В. Коваль зачитав резолюції і постанови Другого Великого Віча СВУ, які були прийняті одноголосно.

Після звернення голови ГУ СВУ пана от. Т. Бульби - Боровця і заключного слова п. І. Дяченка Віче закінчилось відспіванням українського національного гимну.

Відділ Інформації і Преси при ГУ СВУ

● **23-річний летун Едвін Гесс** п'ять днів провів у безлюдній частині Аляски після того, як розбився його літак. Увесь той час він живився яйцями дикої качки та м'ясом крілика, якого пощастило йому вполювати. Едвіна Гесса врятували трепери, побачивши дим розпаленого ним багаття. Журналістам летун заявив, що ґуляш із крілика йому смакував, але качині яйця були не свіжі.

Рокефеллер не виключає можливости своєї кандидатури в 1960 році

Корнінг, Н. Й. — Нюйоркський губернатор Нелсон Рокефеллер заявив на пресовій конференції, що він не робитиме жадних кроків в тому напрямі, щоб його прізвище не було на списку кандидатів на президента в 1960 році у правиборах в стейті Ню Гемпшир, де правибори відбуваються найвчасніше з усіх стейтів. Згідно з законом того стейту поставлений кандидат на президента може до 10-ох днів письмово жадати скреслити його зі списка кандидатів. Рокефеллер відмовився сказати, що він зробить в такому випадку і не хотів заявити, що він хоче витривати на становищі губернатора повну каденцію, це значить аж до 1962 року. В цій справі Рокефеллер дав таку виминачу відповідь: „В теперішньому часі я маю тільки ту єдину інтенцію сконцентрувати всі свої змагання на праці для Нюйоркського стейту". На запит журналіста, чи він відкине пропозицію кандидатури на президента, Рокефеллер відповів: „Я ніколи не переходжу мостів тоді, коли я ще до них не дійшов".

Словесна боротьба між сенаторами Джансоном і Проксмаєром

Вашингтон. Сенатор - демократ Вільям Проксмаєр із Висконсіну від січня ц. р. критикує провідника демократичної більшости в Сенаті сенатора Линдона Б. Джансона за те, що він по „диктаторськи" вирішує сам всі важливіші політичні проблеми, не скликаючи партійних зборів сенаторів та не узгіднюючи партійної лінії з думкою інших сенаторів - демократів. 29-го травня сенатор Джансон по раз перший відповів на ці закиди сен. Проксмаєра, кажучи, що провід „не може наказувати сенаторам, як вони мають голосувати в окремих справах", і тому деколи сенатори - демократи голосують різно в деяких випадках. Джансон казав, що сенатор Проксмаєр не може добитися однодушности в сенатській 17-членній комісії, і одночасно дивується, що 64 сенатори-демократи різно голосують в окремих випадках. На другий день сен. Проксмаєр заявив, що не припинить критикувати проводу сен. Джансона, бо дотеперішня опозиція до В. Джансона вже дала деякі добрі наслідки для партійної справи.

В 1958 році збільшився експорт ЗДА до комуністичних держав

Вашингтон. — Департамент торгівлі повідомляє, що американський експорт до комуністичних держав за залізною заслоною в 1958 році значно збільшився і виносив 113 мільйонів долярів, на 27 мільйонів більше як в 1957 році. Імпорт до ЗДА з того самого району збільшився тільки на 2.7 мільйона долярів і виносив в 1958 році 64 мільйони. Та треба пам'ятати, що весь той експорт ЗДА до комуністичних держав виносив тільки сім восьмих одного відсотка всього експорту ЗДА, а комуністичний імпорт до ЗДА становить тільки 0.5 відсотка всього привозу до цієї країни. Треба пригадати, що ЗДА в 1947 році вивезли були до комуністичних країн товарів на суму 93,5 мільйона долярів, а привіз того ж року виносив 224.9 мільйона.

Найменовано окремий комітет опіки над старими людьми

Вашингтон. — Секретар здоров'я, виховання і добробуту Артур С. Флеммінґ повідомив, що найменовано 130 осіб до Крайового Дорадчого Комітету, який має підготовити матеріяли для Конференції для Опіки над Старшими Людьми, що має відбутися в січні 1961-го року. На голову цього комітету визначено колишнього конґресмена Роберта Кіна з Ню Джерзі. Як члени комітету працюють представники підприємств, світу праці, рільництва, різних професій, публічних та приватних аґенцій, які займаються справою осіб старшого віку. Флемінґ заявив, що в цій країні є майже 50 мільйонів осіб, які мають по 45 та більше років. Конференція в Білому Домі буде нараджуватися, як можна старшим людям допомогти економічно, в ділянці опіки над їхнім здоров'ям, мешкання, відпочинку та використання старших людей в громадській праці. Голова Комітету Р. В. Кін сказав, що конференція хоче „зробити життя старших людей приємнішим, кориснішим і з більшим значенням".

В ЗАХІДНІЙ НІМЕЧЧИНІ БУДУЮТЬ МІСТЕЧКО ВТІКАЧІВ

Бонн. — Отто Франк, батько Анни Франк, німецької дівчини, яка померла в нацистському кацеті і залишила свій щоденник, що вславив її нещасну авторку, поклав наріжний камінь під будову цілого містечка, що назване її іменем та призначене для втікачів з-під совєтської тиранії. — Засновником містечка в долині Вуперталь в промисловому Рурському басейні є бельгійський духовник Домінік Жорж Пір, який дістав нагороду Нобеля за свою жертвенну діяльність між втікачами. Він подарував на будову цієї нової оселі 20,000 долярів — половину отриманої нагороди.

Спорт

ЗА АМАТОРСЬКИЙ ЧЕМПІОНАТ ЗДА

УАСТ — Рочестер змагатиметься в півфінальних змаганнях Сходу за аматорський чемпіонат Злучених Держав Америки проти Сент Єндрус Скотс з Дітройту. Змагання відбудуться в Рочестері в неділю, 7-го червня, на грищі Еджертон в 3-ій год. по полудні. Реванжові змагання відбудуться в Дітройті, 14-го червня, на Мек Кейб грищі о год. 2,30 по полудні.

Бельгійці маніфестаційно вітали короля Бодуена з поворотом

Брюссель. — Все населення бельгійської столиці вийшло на вулицю в минулий понеділок 1-го червня витати свого короля, 28-річного Бодуена, з його поворотом з подорожі до З'єдинених Держав. Маніфестаційне привитання, що його уладили сотні тисяч осіб, які обсадили всі вулиці, що ними в одвертому повозі їхав король, — мало особливе значення на тлі напружених відносин між династією та урядом і громадянством в Бельгії. Ця криза тягнеться властиво від останньої війни, коли-то король Леопольд, як головний командант бельгійської армії, капітулював перед німцями. Не вважаючи на шляхетні мотиви, якими керувався був у своєму рішенні — щоб зберегти рештки армії від загибелі в безвиглядній стратегічній ситуації — його примушено до абдикації у користь найстаршого сина Бодуена. Проте в громадянстві збереглась нехіть до Леополда і його другої дружини, княжни де Реті, що її посуджують в поганому впливі на колишнього короля, а через нього на його сина, теперішнього короля Бодуена. Конкретно закидається Бодуенові, що він, під впливом свого батька, замало рахується з волею парляменту й урядом та заскакує їх своїми рішеннями, як ось недавно в справі колонії Конґо. Назустріч Бодуенові вийшла ціла королівська родина, з якою Бодуен сердечно вітався. Він знаходиться тепер у трудній ситуації, коли зважити, що напр., сильна бельгійська партія соціялістів домагається просто видалення з Бельгії колишнього короля Леопольда.

Швайцарія жадає від німецьких комуністів припинення пропаґанди

Женева. — Швайцарський уряд перестеріг східньо - німецьких комуністів, щоб вони не зловживали удогіднюваннями, що ними користуються всі журналісти, які прибули на Женевську конференцію, — для комуністичної пропаґанди. Офіційний лист від швайцарського міністерства закордонних справ до східньо - німецької делеґації на Женевській конференції звертає увагу, що східньо - німецькі комуністи поширюють пропаґандивний матеріял поза тереном конференції та що напр. їхній генерал Карль Гайнц Гофман, шеф штабу східньо-німецької армії, скликав до міжнародного пресового центру пресову конференцію, дармащо він не має нічого спільного з Женевською конференцією. Женевський уряд зажадав від німецьких комуністів припинення такої діяльности, загрозивши їм, що він позбавить їх користання з пресових влаштувань на терені Швайцарії, уведених у зв'язку з Женевською конференцією.

ЗДА таврують виключення вільного Китаю з Олімпійських ігрищ

Мюнхен. — Міжнародний Олімпійський Комітет на своєму засіданні наприкінці минулого тижня рішив виключити Вільний Китай з свого складу, що в практиці рівняється виключенню тієї країни з участи в ігрищах. Зроблено це на тій основі, що нібито Вільний Китай, з його теперішнім осідком на Формозі (Тайвані) не репрезентує всього китайського спорту. У зв'язку з цим появилась офіційна заява американського уряду з гострим натавруванням тієї постанови. В американській заяві кажеться, що ту постанову напевне прийнято під натиском з комуністичного боку і що вона послужить за вступ до домагання, щоб на місце Вільного Китаю прийнято комуністичний Китай. Американська заява протестує проти такої суто-політичної і дескримінаційної постанови Міжнародного Олімпійського Комітету і домагається її реасумпції, натякнувши на можливість відкликання американської участи в найближчих Олімпійських ігрищах, якщо вільні китайці не будуть туди допущені. Комуністичний Китай, хоч запрошений до участи, не взяв участи в Ігрищах у 1956 році в Мелбурні в Австралії з уваги на приявність дружини вільних китайців. Головою Міжнародного Олімпійського Комітету є американець Евері Брендейдж. Він заявив у Швайцарії, що заява державного департаменту полягає на „непорозумінні", однак не пояснив, що він має на увазі.

● **17-річного Джессі Ровпера Могоровічича** із Ню Йорку на рекомендацію конґресмена Герберта Зеленка прийнято до Торговельно - Морської Академії в Кінґс Пойнті, Лонґ Айленд, Н. Й. Новоприйнятий кадет народився 30-го березня 1942 року в рятунковому човні на Атлантику, після того, як німецький підводний човен сторпедував американський транспортовий корабель, в якому була його мати. Усіх, що були в човні, порятував корабель „Джессі Ровпер", і тому немовлятко назвали його іменем.

ТАРЗАН, ч. 4269. Одна нагода більше.

— Там! — шепнув Жорж. Паралічний жах огорнув Сема, коли потвердилася його підозра. Джан Ші — це була людина, перед якою він втікав сотки миль . . . Це був Тарзан — мавполюд!

Його хитрий розум гарячково працював. Досі ворог ще не знав про його присутність. Можливо в цьому ще був шанс . . .

І, як воно не дивно, доля мала дати Семові ще раз шанс . . . внаслідок наступної сцени, в яку вмішана була гарна дівчина — танцюристка . . .